

Carme Navarro i Morgades

amb pròleg de Salvador Busquets Vila
i presentació de Rodolf Puigdollers Noblom

#NINGÚ DORMINT AL CARRER

ACOMPANYANT LES PERSONES SENSE LLAR

EMAUS 158

CPL
editorial

La col·lecció Emaús vol oferir llibres de lectura assequible que ajudin a viure el camí cristià en el moment actual. Per això porta el nom d'aquell poble cap a on anaven dos deixebles desesperançats quan es van trobar amb Jesús, que es va posar a caminar al costat seu, i els va fer entendre i viure la novetat de l'Evangelí.

Carme Navarro i Morgades

**#Ningú
dormint al carrer**

**Acompanyant
les persones sense llar**

Amb pròleg de
Salvador Busquets Vila,
director de Càritas Diocesana de Barcelona

i presentació de
Rodolf Puigdollers i Noblom,
escolapi

Col·lecció Emaús 158
Centre de Pastoral Litúrgica

Directora de la col·lecció Emaús: Mercè Solé

Disseny de la coberta: Mercè Solé

Fotografia de la portada: detall de l'escultura «Homeless Jesus» de Timothy Schmalz a Dublín.

Fotografies de l'interior: Pixabay

© Edita: CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA
Nàpols 346, 1 – 08025 Barcelona
Tel. (+34) 933 022 235 – wa +34 619 741 047
cpl@cpl.es – www.cpl.es

Primera edició: maig de 2019

ISBN: 978-84-9165-216-8
Dipòsit legal: B 13364-2019

Printed in UE

Imprimeix: Ulzama digital, S.L.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si us cal fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

¿VOLS SABER ON VISC?

El vaig conèixer assegut a un costat del carrer, amb el got a la mà demanant: tenia uns trenta-dos anys. Anava canviant de lloc, però sempre al mateix carrer, al centre, gairebé cada dia te'l podies trobar. Es posava a demanar amb el seu got a la mà molt aviat al matí. Sempre somreia, al posar-li les monedes el somriure era d'orella a orella.

Hi havia dies que m'aturava a parlar amb ell. Un d'aquests dies em va dir si el podia ajudar a pagar-li un lloc on dormir. Jo li vaig dir:

–*¿On dorms ara?*

–*¿Ho vols saber? No és gaire lluny.*

Així doncs, es va aixecar del terra, va agafar la motxilla, i carretera amunt, vàrem caminar uns deu minuts. Pel camí m'anava explicant les dificultats tan grans de viure al carrer... També em parlava de la seva família, el seu fill, la seva mare, i en especial del fred de l'hivern. En arribar al «lloc», va dir-me:

–*Mira aquí* –va assenyalar un pont.

–*¿Al pont?* –li vaig dir jo.

–*Sí, dormo aquí sota.*

Doncs sí, sota un pont no gaire gran, al costat de la carretera. Jo havia passat molts cops per allí a peu, mai hagués imaginat que hi podria dormir algú.

Vaig dir-li:

–Durant aquest hivern ja no hi dormiràs més.

Ell mateix es va buscar una habitació de relloguer. Quan em veia, ja de lluny alçava el braç, saludant, i sempre amb el seu somriure.

Compartir, al costat de...

Sí, sabem que no solucionarem la seva vida, però aquell hivern i bastant temps més, *una persona no va viure al carrer.*

El Senyor et guarda,
el Senyor t'empara
al seu costat mateix.

Salm 121,5

Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, vesteix el qui va despullat. No els defugis, que són germans teus. Llavors brillarà com l'alba la teva llum, i les teves ferides es clouran en un moment. Tindràs per avantguarda la teva bondat, i per rereguarda la glòria del Senyor.

Quan invoquis el Senyor, ell mateix et respondrà; quan cridis auxili, ell et dirà: Aquí em tens! Si dones el teu pa als famolencs i satisfàs la fam dels indigents, llavors la teva llum s'alçarà en la foscor, el teu capvespre serà clar com el migdia.

Isaïes 58,7-10

Alço els ulls a les muntanyes:
¿d'on em vindrà l'ajuda?
L'ajuda em vindrà del Senyor,
del Senyor que ha fet el cel i terra.

Salm 121,1-2

NOMÉS TENIA DIVUIT ANYS

Estava tan prim quan el vaig conèixer! La veritat és que em va impactar el seu relat.

Com explicava la seva vida, de petit i de jove, i en especial quan, juntament amb un amic, va decidir agafar una «patera». Volia una vida millor i ajudar la seva família.

Com explicava la travessa:

– *En aquella «patera» tan petita per a tanta gent...*

– *Ens vàrem quedar sense aigua i aliments. Hi van morir molts, entre ells, un cosí meu i un amic, el meu millor amic, vaig plorar molt.*

Així doncs, quan aquella «patera» va arribar a Canàries, el van portar a un centre de menors. Només tenia setze anys. Va estar-hi dos anys, on va poder estudiar una mica l'idioma, i als divuit anys, amb la majoria d'edat, va haver de marxar. Sol, sense família. Va decidir venir a Barcelona.

I ara el tenia al davant.

Jo, escoltant-lo, pensava: Déu meu!, tan jove i el que ha viscut. Així doncs, ens va demanar ajuda, anava d'alberg en alberg i aquells dies estava al carrer.

Va valdre la pena donar-li un cop de mà, ajudar-lo en el lloguer d'una habitació, aliments, roba, una mica de diners per desplaçar-se a Barcelona, i finalment, la primera feina. A poc a poc es va anant situant, fins i tot va poder ajudar la seva família econòmicament i anar-los a visitar.

Sí, hi ha esperança. No li ha estat fàcil, ha treballat molt i moltes hores. També he de dir que ha rebut humiliacions i no gaire bons tractes, en especial a les primeres feines on va treballar. Ho va aguantar. Ara està bé i treballa amb contracte, treballa d'ajudant de cuina. També està estudiant quan li permet l'horari de la feina.

En Hassi, el més jove que vaig conèixer dormint al carrer, se'n va sortir.

De vegades, una mica d'ajuda pot fer de pont per normalitzar la vida.

L'alegria de compartir

No va viure més al carrer,
i va trobar feina,
i està content.